

tinget under Forslagets Behandling der, idet han har sagt, at han har meget store Betæneligheder ved at fremføre denne Sag netop af den af mig sidst fremhævede Grund. Men jeg finder endnu større Betænelighed derved, fordi jeg i Fremsettelsen af dette Forslag fra den højtærede Ministers Side ser en Spaadom om, at samme Minister allerede til Efteraaret — han har endog forkyndt det i Folketinget — vil fremlægge en Lønningslov, en Lov til Omregulering af Lønningerne ved Statsbanerne, som vil gaa ud paa en Forøgelse af disse Lønninger gennemgaaende eller i alle Tilfælde af en stor Del af dem, og noget saadant anser jeg for aldeles ikke stemmende med Tiden og for aldeles urimeligt at skride til. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at hvis Jærnbanearbejdernes Lønning skulde ordnes nu ved Lov, saaledes som de bleve ordnede under 12te April 1892, vilde der ikke blive vedtaget saa store Lønninger, som der er bleven vedtaget ved denne Lov af 1892. Tiderne ere gaaede i den Grad tilbage baade for Bønde og Borger, at det ikke kunde falde nogen Rigsdag ind at give Samtykke til de Lønninger, som den Gang maaste vare ganske naturlige, men som i alle Tilfælde ogsaa vare temmelig rigelige. Nu vilde de ikke være blevne vedtagne, og det altsaa at stille i Udsigt, at man vil forbedre disse Lønninger yderligere, anser jeg for overmaade farligt. Ogsaa af den Grund vil jeg gerne fraraade, at man vedtager denne Lønningsforbedring. Jeg beklager altsaa, at dette Forslag, som oprindeligt er fremkommet fra socialistisk Side, hvor det jo er ganske naturligt, er accepteret af en konservativ Minister og paa den Maade ført igennem i Folketinget, idet man der ikke har søgt Raad til at modsætte sig det. Jeg har efter de Erfaringer, jeg har gjort ved Samtaler i disse Dage, faaet konstateret, at der er en temmelig almindelig Opfattelse af, at det er et urimeligt Forslag, og derpaa bygger jeg et vist Haab om, at Landstinget kunde ville udstemme dette Forslag.

Medens jeg har Ordet, maa jeg tillade mig at udtale mig ganske kortelig om to andre Vindringsforslag. Det første er det af det ærede 1ste Medlem for 8de Kredts (Breinholt-Bandborg) stillede Forslag, hvis Fremkomst, jeg glæder mig over. Og jeg ser ikke bedre, end at jeg bør stemme for det. Jeg blev forleden ved Finanslovens 1ste Behandling greben af den Slutningsbemærkning, som det ærede 2det Medlem for 10de Kredts (Bosjen) udtalte, at nu var altsaa Stillingen denne, at der vilde gaa endnu et Aar, inden den danske Rigsdag kunne faa

Bejlighed til at vise, at den vilde støtte Danmarks største Eksportartifel, som paa Grund af forskellige udenfor liggende Forhold er bragt i en meget vanstellig Stilling. Jeg ser i det Forslag, som er stillet af det ærede 1ste Medlem for 8de Kredts, en mulig Udvej til at raade Bod paa disse Forhold, og jeg tillader mig derfor at støtte den Betragtning og det Forslag.

Jeg følger i øvrigt Udvalget i dets Vendinger, men jeg vil dog gerne have Bejlighed til at sige et Par Ord om det Forslag, der angaar Berlingste Tidende. Jeg følger Forslaget om at stemme det ud med den Motivering, at den højtærede Indenrigsminister har udtalt, at han ikke ved den eventuelle Ordning, han vil indføre for Berlingste Tidende, vil præjudicere Stillingen for Lovgivningsmagten, og endvidere at han anerkender, at Forholdet kan ordnes ved særlig Lov. Jeg mener, at saa har Rigsdagen altid Anledning til i næste Rigsdagsamling at ytre sig, om den maatte søle Raad til at stille Forslag om særlig Lov.

Det. Hansen: Ja, det er jo rigtig, at den højtærede Indenrigsminister i Dag har gentaget, hvad han i øvrigt sagde ved 1ste Behandling og vel ogsaa i Folketinget, at han til fulde anerkender, at Rigsdagen er kompetent til at lovgive om disse Forhold ved Berlingste Tidende og Stiftstidenderne, og at den højtærede Minister i Dag, for øvrigt i noget skarper og bestemtere Udtryk end tidligere, har erklæret, at den midlertidige Ordning, som jeg formoder, han vil træffe i Løbet af det kommende Finansaar, i ingen Henseende skal være præjudicerende for Rigsdagens Myndighed til at lovgive om dette Forhold. I Forbindelse dermed erklærede saa den højtærede Minister, at det, det egentlig kommer an paa ved denne Sag og ved det Vindringsforslag, der foreligger under Nr. 1, stillet af den højtærede Minister, er, om Regeringen skal beholde den Raadighed, som ifølge Loven tilkommer den, til at behandle disse Forhold. Jeg kan vedblivende ikke forstaa et saadant Standpunkt. Den højtærede Minister erkender, at det er en Sag, Rigsdagen med Føje kan blande sig i. Han erkender, at den Ordning, som skal træffes, maa være saaledes, at den ikke i mindste Maade præjudicerer Rigsdagens Ret, men samtidig siger den højtærede Minister, at Hovedsagen er, at Rigsdagen ikke blander sig i denne Sag. — Den ærede Ordfører har ikke oplyst noget om, hvorvidt der i Udvalget har været Forhandlinger med Ministeren om dette Spørgsmaal. Jeg formoder, at det ærede Udvalg